

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.419/2025/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró 'felperes neve' (cím) felperesnek – a dr. Kiss Erika ügyvéd (cím) által képviselt 'alperes neve' (cím) alperes ellen kártérítés és sérelemdíj megfizetése iránt indult perében a Debreceni Törvényszék 32.P.21.314/2024/31. számú ítélete ellen a felperes által 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 100 000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára – legkésőbb ezen ítélet meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül – 170 400 (egyszázhetvenezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás

[1] A felperes az alperes tagja volt. 2019. június 7-én az alperes elnöke, 'alperes elnökének neve' kezdeményezte a felperes kizárását. A kizárási eljárásban 2019. június 22-re kitűzött elnökségi ülésen a felperes nem vett részt, az alperes vezetősége 2019. június 22-én a V-1/3/2019. számú határozatával a felperest az alperes egyesület tagságából kizárta. Az alperes közgyűlése a 2019. július 20-án meghozott KGY-5/2/2019. (07. 20.) számú határozatával a felperes kizárását másodfokon megerősítette.

[2] Az előző döntéssel szemben a felperes jogorvoslással élt, a határozatot a Debreceni Törvényszék a 2020. február 11-én meghozott 5.P.20.932/2019/16. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, amelyet a Debreceni Ítéltábla 2020. június 16-án meghozott Pf.II.20.182/2020/4. számú ítéletével érdemben helybenhagyott.

[3] A felperes 2024. július 19-én keresetlevelet nyújtott be az elsőfokú bíróságon az alperessel szemben 1 500 000 forint sérelemdíj és 1 155 000 forint kártérítés megfizetése iránt, melyet az elsőfokú bíróság a 2024. szeptember 13-án jogerőre emelkedett 6.G.40.206/2024/6. számú végzésével visszautasított.

[4] Ezt követően a felperes 2024. szeptember 18-án benyújtott kérelmére 'közjegyző neve' közjegyző 54021/Ü/30991/2024/4. szám alatt fizetési meghagyást bocsátott ki az alperessel szemben, majd az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a

felperes keresetet tartalmazó iratában előzményként megjelölte az elsőfokú bíróság 6.G.40.206/2024. számú ügyét.

A kereset és az ellenkérelem

[5] A felperes utóbb fenntartott keresetében 1 500 000 forint sérelemdíj, valamint 630 000 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperes a 2019. július 20-i közgyűlésen meghozott határozatával megsértette a becsülethez és a jóhírnévhez fűződő jogát, az emberi méltóságát. A kártérítési követelés vonatkozásában azt adta elő, hogy a 2019. július 20. és 2020. június 1. közötti időszakban nem tudott az alperes p.-i IV. számú halastaván horgászati lehetőséggel élni, ezért 2019-ben 81 napot, míg 2020-ban 99 napot egyéb vízen horgászott, ezzel összefüggésben napi 3500 forint költsége merült fel.

[6] Az alperes ellenkérelmében az alaki védekezését meghaladóan érdemben a kereset elutasítását kérte, a felperes követelését mind jogalapjában, mindösszezszerűségében vitatva. Ezt meghaladóan elévülési kifogást is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 380 000 forint perköltséget. Ítéletének indokolásában felhívta – többek között – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdését, 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit, 6:22. § (1) és (2) bekezdéseit, 6:23. § (1) bekezdését, 6:519. §-át, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 178. § (1) bekezdését és úgy foglalt állást, hogy a felperes által megjelölt, a személyiségi jogát állítása szerint sértő magatartást az alperes 2019. július 20-án tanúsította, így ezen naptól kezdve kell számítani a polgári jogi öt éves elévülési időtartamát. Rögzítette, hogy a felperes, bár a korábbi, a keresetlevelét visszautasító végzés jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül az igényét egyéb úton, fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemmel szabályszerűen érvényesítette, azonban az nem tartalmazta az ügy előzményére történő hivatkozást, így a korábban előterjesztett keresetlevelének a joghatásai nem maradtak fenn.

[8] A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztésére szolgáló nyomtatványban a felperesnek lehetősége lett volna az ügy előzményére történő utalást megtenni, azonban ez nem történt meg, a keresetet tartalmazó iratban feltüntetett utalás az ügy előzményére pedig nem felelt meg a Pp. 178. § (1) bekezdésében foglaltaknak, mivel annak már a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelemben szerepelnie kellett volna. Minderre tekintettel azt állapította meg, hogy a sérelemdíj iránti követelése a felperesnek elévült, az elévülési idő a Ptk. 6:25. § (1) bekezdésben meghatározott okok hiányában nem szakadt meg, figyelemmel arra is, hogy a Debreceni Törvényszék előtt korábban 5.P.20.932/2019. szám alatt folyamatban volt perben a felperes nem személyiségi jogi igényt érvényesített.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési követelése tekintetében megállapította, hogy a felperes a bizonyítási érdeke ellenére nem tudta azt igazolni, hogy az

alperes közgyűlési határozatával okozati összefüggésben, abból eredően őt kár érte volna 2019-ben 81, 2020-ban 99, darabonként 3500 forintos napijegy megvásárlásával. A kár bekövetkeztének bizonyíthatatlanságára figyelemmel a felperes követelése megalapozatlan.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes 630 000 forint kártérítésre és 1 500 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését, míg másodlagosan az elsőfokú ítéletben megállapított 380 000 forint perköltség mérséklését kérte. A pertörténetet, a felek perbeli nyilatkozatait és az elsőfokú bíróság döntését megismétlő fellebbezésében a felperes lényegében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 22/I. szám alatti végzése, majd az ítéletben rögzítettek „önmagukkal ellentétesek”. Az eljárás során felmerült perköltség „mérsékelhetőbb” lett volna, ha az elsőfokú bíróság ítélet szerinti döntése „foghatott volna helyt a keresetlevél befogadásakor”. Fellebbezéséhez utólag csatolt fogási napló másolatot.

[11] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött a kereset elutasításáról, a tényállást megfelelően állapította meg és abból helyes következtetést vont le, döntésének indokát adta. A felperes a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmét az elévülési idő elteltét követően terjesztette csak elő a sérelemdíj vonatkozásában. A kártérítési igény tekintetében úgy nyilatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes nemhogy a kár bekövetkeztét nem tudta igazolni, hanem azt sem tudta megjelölni, hogy mely napokon, milyen horgászvízen horgászott. A fellebbezés három oldalon keresztül idézi az elsőfokú ítéletet, majd egyetlen bekezdésben tartalmaz indokolást, amely jogi érvelés értelmezhetetlen. Az elsőfokú eljárásban megítélt perköltség mérséklése nem indokolt, tekintettel arra, hogy a jogi képviselője által elvégzett tevékenységgel az arányban állt.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében hangsúlyozta, hogy a sérelemdíj iránti követelése nem évült el, fegyelmi vétséget nem követett el, a Debreceni Törvényszék, illetőleg a Debreceni Ítéltábla korábbi ítélete az elévülést megszakította.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[13] A fellebbezést az ítéltábla megalapozatlannak találta.

[14] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem tartalmi korlátai között bírálta felül a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy annak hatályon kívül helyezésére okot nem észlelt és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak. Ennek eredményeként megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem alapos.

[15] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a másodfokú felülbírálat szempontjából releváns tényállást helyesen, eljárási szabálysértés nélkül állapította meg és az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően a peradatok szabad felhasználásával [Pp. 263. § (1) bekezdés] és egybevetésével, azok egyenként és összességében történt értékelése alapján helytállóan

utasította el a keresetet. A perbeli bizonyítási eljárást a felek indítványainak keretei között a kellő terjedelemben lefolytatta, a bizonyítás eredményét a Pp. 279. § (1) bekezdése szerint helyesen mérlegelte, és ez alapján a perben megállapított tényállás mellett a vonatkozó anyagi jogi szabályokat megfelelően értelmezve és alkalmazva érdemben is helyesen határozott. Az ítéltábla mindezzel egyetértett és kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel tér ki a következőkre.

[16] A felperes a fellebbezését – annak vélhető és azonosítható tartalma szerint – arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli bizonyítás eredményét helytelenül értékelte. A fellebbezésben lényegében részletesen ismertette a pertörténetet, az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú eljárás során már előadottakat. A másodfokú eljárás azonban nem az elsőfokú eljárás megismétlése, mivel az ítéltáblának a másodfokú eljárás során az elsőfokú ítéletet kell felül-, illetőleg a fellebbezést elbírálnia, nem pedig a felperes elsőfokú eljárás során tett tényelőadásait. Ezért a Pp. hatálya alatt is következőzetes bírói gyakorlat szerint (lásd ebben az értelemben például Kúria Pfv.VI.24.583/2022/6. számú ítélet) a fellebbező félnek a fellebbezésben kell feltüntetnie – egyebek mellett – a Pp. 371. § (1) bekezdés b) és d) pontjai körében, hogy a másodfokú bíróság milyen okból változtassa meg az elsőfokú határozat kifogásolt rendelkezését, illetőleg melyek azok az anyagi és/vagy eljárási jogszabálysértések, amelyekre a fellebbezést alapítja. Erre tekintettel a felperesnek a fellebbezésben megismételt előadása, amellyel lényegében fenntartja az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, nem pótolja annak az anyagi vagy eljárási szabálysértésnek a megjelölését, amelyre a fellebbezését alapítja.

[17] Kiemeli azt az ítéltábla, hogy egyébként a bizonyítékok mérlegelésére irányadó Pp. 279. §-ában rögzített rendelkezés értelmében a bíróság a meggyőződése szerint mérlegelheti a bizonyítás eredményét, annak korlátja lényegében a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján az okszerűtlenség, amely tulajdonképpen logikai hibát jelent, ez azonban az elsőfokú bíróság ítélete tekintetében nem volt megállapítható. Mindettől függetlenül azonban kiemeli azt az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a sérelemdíj iránti marasztalási igény elévült, a Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében az érdekében álló bizonyítási kötelezettségnek pedig a felperes a kártérítési követelése tekintetében nem tett eleget.

[18] Az elsőfokú bíróság a 6.G.40.206/2024/6. számú, a korábbi keresetlevelet visszautasító végzésében helytállóan tájékoztatta a felperest a Pp. 178. § (1) bekezdésében foglaltakról.

[19] A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztésének ugyanaz a hatálya, mint a keresetlevél beadásának [a fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. törvény 22. §]. A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem a Pp. 178. § (1) bekezdése szerinti egyéb úton történő igényérvényesítésnek minősül, azonban a felperes a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmében az ügy előzményére nem hivatkozott, egyáltalán nem jelölte meg az elsőfokú bíróság korábbi végzésének a számát, az újonnan előterjesztett kérelmében a tényelőadás körében nem utalt arra sem, hogy a 2024. szeptember 13-án jogerőre emelkedett 6.G.40.206/2024/6. számú végzéshez képest 30 napon belül, a keresetlevél benyújtása joghatásainak fennmaradása miatt terjeszti azt elő. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság – az eljárásának tartalma alapján – jogszerűen minősítette az utóbb, 2024.

október 11-én benyújtott keresetet tartalmazó iratot új igényérvényesítésnek (lásd ebben az értelemben: Kúria Mfv.I.10.071/2019/3. számú végzés).

[20] Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes a 2024. október 11-i beadványában mindösszesen annyi megjegyzést tett, hogy „*Előzmény: 6.G.40.206/2024*”. Ténykérdés, hogy az előző nyilatkozat nem felel meg a Pp. által megkövetelt, az ügy előzményére, a jogerős visszautasító határozatra utaló, ismételt és szabályszerűen előterjesztett keresetlevél kritériumának. A felperes – jogi végzettségére, szakvizsgájára tekintettel – a perben és az előzményi eljárásban is – jogi képviselővel eljáró félnek minősült, ekként professzionális pervitelt gyakorolt. A professzionálisnak tekintendő jogi képviselőtől több, mint elvárható, hogy amennyiben a korábban előterjesztett keresetlevél benyújtásának joghatásait fenn kívánja tartani, úgy a megelőző eljárásban megjelölt hiányosságot kiküszöbölő, szabályszerű beadványt terjesszen elő.

[21] A keresetlevelet visszautasító végzés nem érdemi határozat, ezért az elévülés megszakítására nem hivatkozhat megalapozottan az, aki a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások fenntartása érdekében nem járt el a Pp. 178. §-a szerint (Kúria Mfv.VIII.10.118/2022/4. számú ítélet, megjelent: BH2023. 104). A felperes fizetési meghagyás kibocsátása iránti, 2024. szeptember 18-án előterjesztett kérelme nem volt alkalmas a korábban visszautasított keresetlevél joghatásainak a fenntartására, ezért helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a 2019. július 20-i rendkívüli közgyűléssel összefüggésben előterjesztett sérelemdíj iránti követelés elévült. Ezzel összefüggésben azt is helyesen értékelte, hogy a korábbi, az ítéltábla 2020. június 16-án meghozott Pf.II.20.182/2020/4. számú ítéletével jogerősen befejezett pernek nem a felperes által állított személyiségi jogsértés, nem sérelemdíj iránti követelés volt a tárgya, így az az elévülést nem szakította meg.

[22] A fellebbezés a kártérítési követelés tekintetében semmiféle előadást nem tartalmaz, ezért az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Ezzel összefüggésben csak azt emeli ki az ítéltábla, hogy a Ptk. 6:519. §-a alapján a kárfelelősség megállapításának egyik pozitív, jogalapi feltétele a kár keletkezése. Az állítása szerinti kára bekövetkeztét azonban a felperes – az érdeke ellenére – az elsőfokú eljárásban nem tudta bizonyítani, ezért a jogalap bizonyítottságának a hányában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el ezen keresetet is.

[23] A másodlagos fellebbezési kérelmében a felperes alaptalanul állította, hogy az alperest képviselő ügyvéd elsőfokon meghatározott munkadíja eltúlzott. Egyrészt erre az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, másrészt e körben nem is jelölte meg, hogy az alperesi képviselő által felszámított munkadíj mely körülmények alapján nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, és nem hivatkozott arra sem, hogy az ügyvédi megbízási szerződés alapján érvényesített perköltség megítélésével az elsőfokú bíróság milyen anyagi jogi vagy eljárásjogi szabályt sértett volna.

[24] Az ítéltábla figyelmen kívül hagyta a felperesnek a fellebbezését követően előterjesztett és bizonyítékként hivatkozott fogási naplóját, mivel a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján utólagos bizonyításnak nincs helye, kivéve, ha új tény állítására és ezzel összefüggésben keresetváltoztatásra kerül sor, és ez a bizonyíték ezzel áll közvetlenül

okozati összefüggésben, az a hivatkozott új tény bizonyítására szolgál. A felperes részéről azonban új tény állítása nem volt és keresetváltoztatás iránti kérelmet sem terjesztett elő.

[25] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem volt lehetőség, ezért az érdemben helyes elsőfokú ítéletet az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján – az indokolás kiegészítésével – helybenhagyta.

Záró rész

[26] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségét, és köteles megfizetni a másodfokú eljárásban pernyertes alperes perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.

[27] Másodfokú perköltségként merült fel a pernyertes alperes oldalán az őt képviselő ügyvéd felszámított [Pp. 81. § (1) bekezdés] díja, melyet az ítéltábla – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel alkalmazandó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontja és a csatolt ügyvédi megbízási szerződés szerint határozott meg összesen 100 000 forintban.

[28] A fellebbezési illeték alapját, a pertárgyértéket a másodfokú eljárásban az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján 2 130 000 forintban állapította meg, a másodfokú eljárás illetékének a mértékét pedig az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 170 400 forintban határozta meg.

[29] A másodfokú eljárásban is pervesztes felperes köteles megfizetni a feleket az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerint megillető tárgyi illetékfeljegyzési jog alapján előzetesen meg nem fizetett 170 400 forint illetéket az állam javára a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése, valamint a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján.

[30] Tájékoztatja az ítéltábla a felperest, hogy ha az illeték megfizetésére történő felhívásnak a rendelkező részben megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályokat kell alkalmazni.

[31] A másodfokú perköltség megfizetésére vonatkozó teljesítési határidő a Pp. 344. § (1) bekezdésén alapul.

[32] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Ez ellen az ítélet ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2025. december 13.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró